

[Arbejdsministeren]

ser de facetter, der er i diskussionen, og det synes jeg er godt og konstruktivt.

Jeg skal senere vende tilbage til Socialdemokratiets dagsordensforslag, men vil indlede med at se på de konkrete spørgsmål, der er blevet rejst.

Hr. Taanquist rejste – og jeg synes med rette – det problem, at f.eks. behandlende læger ikke har adgang til de oplysninger om farlige stoffer, som de måtte have brug for. Jeg synes, det er med rette, at spørgsmålet bliver rejst, selv om det ikke nødvendigvis er rigtigt, at det forholder sig sådan, for jeg tror, der er mange læger, der har det indtryk, at de ikke ved, hvor de skal gå hen. De har nok ikke været bekendt med, at Arbejdstilsynet f.eks. har oprettet en telefonisk kemiservice, som står til rådighed ikke bare for de lønmodtagere på virksomhederne, som arbejder med stofferne, men sandelig da også for de læger, der måtte have lyst til at henvende sig om oplysningerne. Derfor må man sige, at selv om vi altså har lavet kampagner med foldere og OBS-udsendelser osv., har den viden altså ikke spredt sig ud til lægerne, at der her faktisk var en mulighed for at få nogle oplysninger. Men den mulighed eksisterer altså.

Desuden arbejder vi, som jeg sagde i min besvarelse, på at lave et åbent produktregister med en database om de farlige stoffer. Det er dog ikke helt så problemfrit, som det lyder. »Frit tilgængelig« er jo smukke ord, men i praksis kan der altså bag de ord ligge et ønske om at vide noget, som i virkeligheden er fabrikationshemmeligheder, og hvor vi, hvis det var frit tilgængeligt, i virkeligheden afslørede nogle ting, som danske virksomheder dermed kom til at blottlægge, og som deres udenlandske konkurrenter kunne udnytte til skade for produktionen og beskæftigelsen i Danmark. Jeg siger det bare for at gøre opmærksom på, at der er et problem, men vi regner med, at det problem kan løses, og at de relevante oplysninger, der skal bruges af lægerne, kan lægges ind i et åbent produktregister.

Hr. Estrup rejste spørgsmålet om, hvorvidt § 77, stk. 2, bliver anvendt, og jeg må næsten tilføje »tilstrækkeligt«, for der er ingen tvivl om, at den bliver anvendt. Den bliver anvendt, når det, som der står i indledningen til stk. 2, er nødvendigt for at afværge en overhængende, betydelig fare for de ansattes

eller andres sikkerhed eller sundhed. Så kan man påbyde forskelligt, bl.a. at arbejdet i øvrigt standses.

Det vil nok ikke være i overensstemmelse med almindelig retspraksis indtil nu, hvis man havde brugt den paragraf f.eks. i forbindelse med asbestsituationen, al den stund asbesten i arbejdsmiljøet var accepteret i henhold til en dispensation givet til de pågældende virksomheder. I sådanne situationer kunne man derfor nok ikke have anvendt den, men der er altså andre situationer med overhængende fare, hvor man kan forestille sig paragraffen anvendt, og også situationer, hvor den bliver anvendt.

For så vidt angår spørgsmålet om håndhævelse af substitutionsprincippet kan jeg sige, at håndhævelse er mange forskellige ting. Er det at håndhæve substitutionsprincippet, når Arbejdstilsynet går ud og vejleder og giver information, hvorefter man ude på den enkelte virksomhed stille og roligt skifter produkt? Så bliver det jo håndhævet, men der er ikke nogen kontrol i den pågældende situation.

Til understregning af, at det måske heller ikke altid er nødvendigt med kontrollen, men at der netop ude på virksomhederne er en vilje til at finde de produkter, som er de mindst risikofyldte, vil jeg nævne en lille status for så vidt angår organiske opløsningsmidler i 1985. Organiske opløsningsmidler har været inddraget som emne ved over 21.000 virksomhedsbesøg, så man er altså virkelig ude på virksomhederne for at tale om organiske opløsningsmidler. I forbindelse med disse besøg blev der givet 4.754 påbud vedrørende de organiske opløsningsmidler. Da den pågældende kampagne var afsluttet, var der 700 virksomheder, der ikke fuldt ud havde efterkommet påbudene, bl.a. fordi de aftalte frister endnu ikke var udløbet. Det er altså alligevel under 15 pct., som stadig væk ved kampagnens udløb ikke levede op til påbudet; i alle de andre tilfælde var det faktisk efterlevet inden fristens udløb, og formodentlig vil de fleste af de sidste også blive efterkommet. Kun i 70 tilfælde er der, fordi det har været groft og man ikke har villet efterkomme det, begæret retslig tiltale, eller der er en tiltalebegæring i vente.

I forhold til antallet af besøg, hvor man virkelig undersøger situationen med hensyn til de organiske opløsningsmidler, er det altå